

[Hølg Pedersen.]

administrationens tjenestemænd behøver at være ængstelige ved denne reform. Jeg tror, de vil være trygge ved, at det ikke er løse rygter, der kommer frem om de pågældende sager, men dokumenter, hvis indhold taler for sig selv, og at oplysningerne eventuelt kan berigtiges.

Jeg er derfor tilfreds med, at den højtærede minister har valgt at komme med dette lovforslag nu og har givet udtryk for, på hvilken baggrund og med hvilket formål lovforslaget fremsættes, nemlig for at vinde erfaringer til brug for det videre sigte: en eventuel indførelse af almindelig offentlighed i dansk forvaltning. Jeg synes derfor, den højtærede minister gør rigtigt i fremsættelsen at fremhæve og vel dermed lægge vægt på, hvad et enkelt medlem af kommissionen, tilmed af dennes mindretal, har sagt. Det havde ikke generet mig, højtærede minister, om det var blevet oplyst, hvem det var, der havde haft denne mening, men måske siver det ud.

Må jeg vedrørende spørgsmålet om forvaltningsreformer tilføje, at mit parti lægger vægt på, at arbejdet med de almindelige forvaltningsreformer fremmes mest muligt. Det er godt, at et udvalg arbejder med spørgsmålet om at begrunde de forvaltningsretlige afgørelser, men jeg ville da mene, at vi snart skulle se at få andre spørgsmål inddraget i overvejelserne: spørgsmålet om habilitet, spørgsmålet om vejledning og oplysninger om klageadgang, spørgsmålet om fri retshjælp i særlige tilfælde, spørgsmålet om yderligere domstolskontrol og alle disse andre almindelige overvejelser, som den højtærede minister jo kender lige så godt som jeg.

Som jeg lige nævnte det før, har man undersøgt spørgsmålet i Norge, hvor man har udarbejdet fortrinlige redegørelser om problemerne; den såkaldte Woldkomites betænkning vil give os megen vejledning, og en sådan hjælp er selvfølgelig også at hente fra de specielle forvaltningsreformer, som vi allerede arbejder med, f. eks. i ekspropriationslovforslaget, og det, der er fremkommet ved landsskatteretsbetænkningen.

Til det foreliggende lovforslag skal jeg ved denne lejlighed kun knytte ganske enkelte bemærkninger. Jeg finder, at justits-

ministeriets lovkontor har haft en meget heldig hånd ved at slibe en del kancellistil af kommissionens udkast.

Det skal erkendes, at udformningen rejser forskellige problemer, hovedsagelig af juridisk beskaffenhed, men om det er så stærk en tvivl, eller om der er så mange tvivls-spørgsmål, som universitetsadjunkt Ole Krarup har beskrevet i den artikel, der just er offentliggjort i Ugeskrift for Retsvæsen og i kort uddrag gengivet i Berlingske Aftenavis' kronik i går, det stiller jeg mig dog noget skeptisk over for. Jeg skal blot nævne nogle af de spørgsmål, jeg synes vi må overveje i udvalget. Vi må overveje, om vi kan undvære at have en særlig instans, som der var tale om i kommissionen, for de tilfælde, hvor den pågældende myndighed afviser en henvendelse om aktindsigt, altså om man eventuelt skal oprette et nævn eller et råd til afgørelse af disse spørgsmål. Også det meget vanskelige problem om konflikten mellem tjenestemænds tavshedspligt og det forslag, vi har her, trænger måske til yderligere overvejelse. Spørgsmålet om de mundtlige meddelelsers betydning må vi nok også nærmere ind på.

Jeg tror også, det kan være tvivlsomt, om det af hensyn til en part selv kan være rigtigt, at man skal kunne afslå en henvendelse om at få lov til at se dokumenterne i hans sag. I bemærkningerne til lovforslagets § 2 henviser den højtærede minister til, at dette kan tænkes undtagelsesvis, hvis f. eks. dokumenterne indeholder oplysning om, at den pågældende part lider af alvorlig sygdom; det er da et hensyn, som man må tillægge den allerstørste betydning. Men jeg minder om, at vi havde en tilsvarende diskussion, da vi drøftede spørgsmålet om, hvorvidt man i frihedsberøvelsessager, navnlig hvor det drejer sig om tilbageholdelse af tvangsindlagte personer, skulle gøre den pågældende frihedsberøvede person bekendt med de udtalelser, der foreligger, og det blev i begyndelsen fra lægelig side navnlig fremhævet, at en sådan fremgangsmåde brød tillidsforholdet mellem patienten og lægen og vanskeliggjorde behandlingen. Det er sikkert rigtigt, at der her har været og måske er et meget stort problem, men spørgsmålet er, om ikke det er betalingen for trygheden, betalingen for den yderligere sikring, man her er inde på. For frihedsberøvelsessagernes